

Alice Dymešová, Tots & Co, Creche & Montessori, Irsko

Díky naší škole SZŠ Turnov a programu ERASMUS+ jsem měla možnost vyjet na měsíc do hlavního města Irska - Dublinu jako stážista. Pracovala jsem ve školce Tots & Co, Creche & Montessori, která se zaměřovala na děti od půl roku do 6 let. V této školce jsem pracovala s dalšími třemi spolužačkami. Pracovaly jsme od 9 hod do 15 hodin, od pondělí do pátku.

Školka měla více tříd, kde byly děti rozděleny podle věku. Já jsem měla druhé nejmladší od 1 roku do 2 let, kterým se říkalo tweenies, ale hodně často byli pod mým dohledem i ti nejmenší, ve věku od půl roku do 1 roku. Ostatní moje spolužačky pracovaly v jiných třídách. V mé třídě bylo celkem 11 dětí, ale nikdy tam nebyl plný počet, protože byl většinou někdo nemocný. Protože jsem měla na starosti tak malé děti, dohlížela jsem především na jejich bezpečnost a hygienu. Moje děti si hlavně hrály, proto jsem si s nimi i já hrála. Ve školce bylo zavedené pravidlo, že každý den se musí udělat nějaká aktivita. Věnovali jsme se např. lepení na papír, malování temperami na papír nebo stavění puzzle. U toho jsem jim hodně pomáhala, protože to byly ještě malé děti a neměly z toho takový rozum. Hodně jsem také děti utěšovala, když brečely, hlavně po ránu, kdy jim chyběli rodiče. Měla jsem u sebe 2 učitelky, Sandru a Lorenu, obě byly původem ze Španělska. Obě byly velmi milé, vždy mi vysvětlily to, co jsem potřebovala, a byly rády, že jsem s nimi na pracovišti. Dozvěděla jsem se od nich různá fakta o Španělsku i Irsku. Děti chodily spát hned po obědě, proto jsem je před spaním vždy svlékla a šla uspat. Myslela jsem si, že uspávat děti je těžké, ale ve školce mě naučily nejlepší způsob, jak to udělat. Na konci stáže jsem dostala od učitelek a od dětí krátký dopis na památku, abych na ně nikdy nezapomněla. Děti byly skvělé a učitelé také.

Díky stáži jsem se naučila lépe komunikovat v angličtině, prohloubila jsem si slovní zásobu, zlepšil si plynulost konverzace a naučila jsem se jednat anglicky i v rychlosti, ať už s dětmi nebo s kolegy. Naučila jsem se být více ostražitá a nic nepřehlédnout. Zjistila jsem také, že irské školky jsou jiné než české. Třeba tím, že děti vůbec nechodí na procházky, jsou jen na hřištích, které jsou v blízkosti školky a také, že jsou děti rozdělené podle věku.

Bydlela jsem u paní jménem Caroline. Bydlela jsem tam s mojí spolužačkou, se kterou jsem i

pracovala. Paní byla velice milá, starala se o nás jako o vlastní, ráda vařila a zahradničila. V domě jsme měli dalších 5 studentů z různých zemí a za měsíc se tam párkrát vyměnili i další studenti. Byli tam Němci, Francouzi, Kanadáné, Japonka a 2 sourozenci z jižní Ameriky. Každé ráno jsme měli nachystanou snídani na stole, mohli jsme si udělat čaj nebo kávu. O víkendech jsme dostávali obědový balíček a měli jsme teplou večeři, kterou paní každý den vařila a k ní vždy nějaký dezert. Paní má celkem 4 děti a se dvěma

z nich jsme se i občas setkali.

Po práci jsme většinou jezdili s našimi kamarády prozkoumat město, zažít pořádně irskou kulturu a nasát irskou atmosféru. V týdnu jsme se vídali také s naší paní učitelkou, obvykle dvakrát a vždy jsme si vymyslely nějaký menší výlet po městě. Každý víkend jsme jezdili všichni na výlet, byly jsme navštívit muzeum voskových figurín, muzeum irské whisky, neznámější pub v Dublinu Temple bar, Phoenix park, kde byly srnky, které jsme mohli nakrmit, navštívili jsme výstavu Van Gogha. Také jsme vyjeli do přírody se podívat na poloostrov Howth, na krásné útesy. Dále jsme navštívili botanické zahrady a byli jsme se podívat na irské moře. Samozřejmě jsme si také nemohli nechat utéct typické irské pivo Guinness, které jsme museli ochutnat.

Za mě osobně byla tohle moje nejlepší zkušenost, kterou jsem zatím měla. Měla jsem možnost bydlet měsíc úplně v jiném městě, kde mluví lidé jiným jazykem než mateřským. Získala jsem tam mnoho zkušeností, hlavně samostatnost. Chvilí trvalo, než jsem si na vše zvykla, na jejich systém, jak vše funguje, ale poté, co jsem si na vše zvykla, tak to bylo skvělé, až se mi na konci stáže nechtělo odjíždět domů. Nejvíce se mi líbilo, že všichni lidé byli strašně milí, to u nás v Česku moc není. Na začátku stáže jsem se bála, že budu v Irsku celou věčnost, ale strašně to rychle uteklo a teď na to doma krásně vzpomínám.

Za tuto zkušenost jsem nesmírně vděčná a děkuji naší zdravotnické škole, že mi to umožnila a mohla jsem ji reprezentovat v jiné zemi. Pokud se někomu naskytne tato příležitost, tak ji určitě doporučuji!

